

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Bảy ngày 13/11/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 702

“MUỐN GIÚP CHÚNG SANH THÌ NHẤT ĐỊNH PHẢI CÓ ĐỊNH LỰC TƯƠNG ĐỐI”

Hòa Thượng rất ân cần dẫn bảo chúng ta từng ly từng tí. Vì sao các Ngài phải ân cần dẫn bảo chúng ta từng ly từng tí như vậy? Vì tập khí của chúng ta quá sâu, quá dày, quá nặng, làm gì cũng rơi vào phân biệt chấp trước, từ đó mà làm gì cũng động loạn, bất an. Không biết chúng ta có giúp được chúng sanh không, hay chính mình bị đọa lạc.

Hòa Thượng nói: “**Muốn giúp chúng sanh thì chúng ta phải có một sức định tương đối thì mới tốt cho chúng sanh và tốt cho chính mình**”. Chúng ta đi giúp chúng sanh là giúp chúng sanh chuyển cảnh giới. Nhưng chúng ta chưa chuyển được cảnh giới của chúng sanh thì cảnh giới của chính mình đã bị chuyển rồi. Chúng ta chưa giúp được chúng sanh thì tâm thanh tịnh của chúng ta đã bị ô nhiễm rồi.

Hòa Thượng nhắc: “**Muốn giúp chúng sanh thì chúng ta phải có một sức định tương đối để không bị cảnh giới xoay chuyển, không bị cảnh giới kéo đi**”. “Cảnh giới kéo đi” là gặp danh dính danh, gặp lợi dính lợi. Chúng ta phải có công phu nhất định thì mới không bị tiêm nhiễm, nếu không thì chúng ta rất dễ bị tiêm nhiễm. Thế gian này, “bả” lợi danh giống một giọt mật. Phía trước giọt mật là lưỡi dao sắc, chỉ cần lè lưỡi liếm giọt mật là bị đứt lưỡi ngay. Nhà Phật chúng ta từng có thí dụ như vậy, lưỡi dao đó là đọa lạc.

Hòa Thượng nói: “**Tài sắc danh thực thù là năm cái gốc để đi vào địa ngục. Mỗi một thứ trong năm dục, bạn nhiễm một thứ thì bạn khai mở một con đường đại lộ, một con đường cao tốc đi thẳng vào địa ngục. Nếu bạn nhiễm năm thứ thì bạn nhanh chóng đến địa ngục**”. Đó là cảnh giới xoay chuyển chúng ta. Cho nên chúng ta phải có định lực nhất định thì mới có thể tiếp cận chúng sanh mà không bị cảnh giới xoay chuyển.

Nhiều người xung quanh chúng ta không thiếu danh vọng lợi dưỡng nhưng luôn luôn cảm thấy không đủ. Ở Thủ Đức có một người có địa vị rất cao, hàng tháng nhận được tiền lương, tiền thưởng, tiền dịch vụ rất lớn nhưng họ vẫn chưa cảm thấy đủ, vẫn phạm pháp để có nhiều tiền hơn. Bây giờ họ không còn gì cả, họ chỉ mong trở thành một người bình thường, sống nghèo khổ bên mái nhà tranh, ngày ngày canh tác trên thửa ruộng nhưng mong ước đó cũng không thể có được. Nhiều người mong có một cuộc sống bình thường bên vách nhà tranh, ăn cơm với muối nhưng đối với họ đây là cuộc sống xa xỉ. Trước đó, đối với họ đây là cuộc sống bần hàn, nhưng bây giờ cuộc sống như vậy đã trở thành xa xỉ bởi vì họ đã bị pháp luật trừng trị.

Hòa Thượng nói: **“Muốn giúp chúng sanh thì bạn phải có định lực tương đối. Nếu bạn không có định lực thì nhất định bạn sẽ bị cảnh giới xoay chuyển, chìm trong danh vọng lợi dưỡng”**. Tôi may mắn học theo Hòa Thượng, làm theo Hòa Thượng nên tôi rất an. Cả tuần tôi không phải nghe điện thoại, không có cúng dường, không có ủng hộ, không có từ thiện. Ai muốn làm việc tốt thì tôi hướng dẫn họ tự làm. Ai muốn nhờ tôi dịch đĩa của người khác, không phải đĩa của Hòa Thượng thì tôi từ chối. Bởi vì họ nói bằng tri thức của họ, không nói bằng tâm thanh tịnh, họ dùng những chuỗi mỹ từ dài dòng nên tôi nghe không hiểu và cảm thấy nhức đầu. Người xưa nói rất đúng: **“Lời chân thật không hoa mỹ, lời hoa mỹ không chân thật”**. Tôi dịch đĩa Hòa Thượng thì tôi không phải động não. Hòa Thượng vừa nói câu trước thì tôi đã biết câu sau.

Họ năn nỉ, sẵn sàng chuyển tiền trước vào số tài khoản của Ban Phiên dịch để tôi dịch. Họ sẵn sàng đợi, chỉ cần tôi dịch mỗi tháng một đĩa, nhưng tôi nhất quyết, dứt khoát không đồng ý. Vì vậy nhiều người không ưa tôi. Nếu tôi chiều theo họ thì tôi sẽ bị họ chuyển không thể ngóc đầu lên được. Tôi thường nói với mọi người: 5 triệu chúng ta không động tâm, vậy 50 triệu, 500 triệu, 5 tỉ thì chúng ta có động tâm không? 50 tỉ chúng ta có động tâm không?

Hòa Thượng nói vui: **“Giá trị của bạn chỉ bằng 2 túi gạo thì bạn làm gì có 20 túi gạo! Chỉ có 1 túi gạo mà bạn đã động tâm rồi thì bạn làm gì có 20 túi gạo. Giá trị của bạn bằng 20 túi gạo thì bạn làm gì có 200 túi gạo. Ma cũng rất khôn, ma không chịu lỗ, ma biết đến chừng đó là đủ để cho bạn động tâm”**. Chỉ cần cho bạn một chút danh lợi, 50 – 70 triệu mà bạn đã động tâm rồi thì bạn làm sao mà có 500 – 700 triệu!

Chúng ta thấy rất nhiều người rơi vào danh lợi. Ban đầu thì họ không dính, nhưng một thời gian sau, khi vừa có chút tên tuổi thì họ liền bị dính vào danh lợi. Dính vào danh lợi thì liền đọa lạc, làm việc gì cũng chệch choạc, mất phương hướng. Hòa Thượng nói: **“Bạn không có định lực, trí tuệ của bạn không đủ thì bạn không có năng lực chuyển cảnh giới, bạn sẽ bị cảnh giới xoay chuyển”**.

Trong **“Kinh Sám Hối”** có câu này rất hay: **“Ngã kim phát tâm, bất vị tự cầu Nhân Thiên phước báo, Thanh Văn, Duyên Giác, nãi chí Quyền Thừa chư vị Bồ Tát, duy y Tối Thượng Thừa, phát Bồ Đề tâm, nguyện dữ pháp giới chúng sanh nhất thời đồng đắc A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề”**, có nghĩa là **“Hôm nay con phát tâm tu hành, phát tâm cứu giúp tất cả chúng sanh, không cầu quả vị Trời, Người, Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát, con chỉ cầu quả vị Phật”**.

Hôm nay con phát tâm niệm Phật không phải vì để mong cầu hưởng thụ danh lợi, vật chất thế gian. Ông Trời dành cho ta nửa cung trời thì ta cũng không cần. Chúng ta phải có tâm viên ly, **“đặt chế độ”** vô cảm với danh lợi. Người xưa nói: **“Yếm ly Ta Bà, hân cầu Cực Lạc”**. **“Yếm ly Ta Bà”** là chán bỏ danh vọng lợi dưỡng, chán bỏ ân oán tình thù vì những thứ cận bã này đã làm chúng ta đọa lạc nhiều đời nhiều kiếp rồi. **“Yếm ly Ta Bà”** không phải là người ta vừa làm phiền mình một chút thì mình ghét bỏ. Tất cả đều là nhân quả. Tất cả đều có nhân duyên, không phải tự nhiên mà thành vợ chồng, không phải tự nhiên mà thành cha con, không phải tự nhiên mà thành bạn bè thân hữu. Hòa Thượng nói: **“Trong cuộc đời này, tất cả đều không nằm ngoài 4 nhân duyên, đời**

nợ, trả nợ, báo ân, báo oán". Chúng ta chán bệnh khổ nhưng vẫn thích sung sướng, vẫn thích danh lợi, vẫn mê năm dục sáu trần, vậy thì không phải là *"yếm ly Ta Bà"*. Chúng ta phải hiểu rõ chỗ này. Chúng ta phải *"đặt chế độ"* vô cảm, bàng quang với danh lợi, dù danh lợi lớn đến mức độ nào chúng ta cũng không bận tâm.

Cụ Hứa Triết đến thăm pháp hội vẫn mặc quần áo mà cụ nhặt từ trong thùng rác, rồi tự cắt tự khâu sửa lại cho vừa. Ngài Lý Mộc Nguyên hỏi: *"Bà có lạnh không?"*. Cụ trả lời: *"Lạnh hả?"*. Trời lạnh nhưng cụ không cảm thấy lạnh vì cụ không có tâm phân biệt chấp trước, cơ thể tự điều hòa, mùa đông tự cảm thấy ấm áp, mùa hè tự cảm thấy mát mẻ. Cụ không biết đâu là hướng Đông, đâu là hướng Tây. Cụ muốn đi đến đâu thì đi đến đó.

Bác Hồ dạy: *"Chỉ công vô tư"*, cần hi sinh thì hi sinh cả tính mạng, không cầu gì cả. Trong cuốn sách *"Những tấm gương đức hạnh Việt Nam"*, nhiều đời Cha Ông chúng ta đã làm được, Bác Hồ đã làm được, học trò của Bác đã làm được. Một học trò của Bác là nhà khoa học Trần Đại Nghĩa lương tháng ở nước ngoài cả trăm lạng vàng nhưng vẫn quay trở về Việt Nam để làm việc không lương, làm việc cho Bác Hồ, phụng sự cho Tổ Quốc. Họ không bị danh lợi lôi cuốn, có khả năng *"miễn nhiễm"* với danh lợi, không bị danh lợi lay chuyển. Người xưa, một người bình thường cũng làm được.

Hòa Thượng nói: *"Quân tử thấy khó thì dấn thân vào, thấy lợi thì không màng, thấy lợi thì tránh xa"*. Cuộc đời này, trước tiên chúng ta hãy phấn đấu làm người quân tử. Quân tử, Hiền nhân, Thánh nhân, rồi mới đến Phật. Ngay một bậc quân tử đã có *"chế độ"* không màng danh lợi, đã không màng danh lợi thì *"con số"* đối với họ không có ý nghĩa gì cả. Một đứa nhỏ ở Nhật Bản đã khiến cho cả thế giới hỏ thẹn. Sau cơn động đất sóng thần, mọi người xếp hàng để nhận thức ăn. Người lớn nhường cơm cho đứa bé vì thương nó đói. Nó cúi đầu cung kính cảm ơn rồi đặt xuất cơm đó lên phía trên nhường người khác, sau đó nó đi xuống phía dưới để tiếp tục xếp hàng. Đó là hành động cao cả của một người quân tử.

Người ta chỉ muốn làm Phật, nhưng không muốn làm người tốt, không muốn làm người quân tử vì làm người tốt vất vả, làm người quân tử vất vả. Nếu ngay từ bây giờ, chúng ta không khơi tâm để cho tâm từ bi yêu thương của chúng ta dần trải trong mọi khởi tâm động niệm, trong đối nhân xử thế tiếp vật thì không thể nào khi nào thành Phật liên phát Đại Từ Bi. Từ bi không phải là chỉ nói lời ngọt ngào yêu thương, đôi khi mắng cũng chính là từ bi.

Tối hôm qua, tôi tham gia họp phụ huynh mà cảm thấy đau lòng. Người trẻ tuổi cũng biết yêu, người có gia đình cũng muốn dành thời gian cho gia đình của mình. Nhưng để tổ chức một lớp học, cả đội ngũ nhân sự, giáo viên đã hi sinh, không quản khó nhọc, không quản thời gian để thành toàn cho lớp học. Tìm ở đâu được lớp học với những con người như vậy? Vậy mà phụ huynh không biết trân trọng!

Đợt trước tôi đến trường Minh Trí ở Vĩnh Phúc, Hà Nội tham gia cuộc họp phụ huynh. Tôi có mặt lúc 7h, mỗi môn chờ đợi, đến 9h30' lác đác phụ huynh đến được khoảng gần 20 người. Tôi nói với phụ huynh: *"Trường có bao nhiêu học sinh, với số tiền mỗi học sinh đóng hàng tháng, với đội ngũ Giáo viên như thế này, trường thuê cơ sở vật chất thế này thì các Cô giáo sống như thế nào? Các vị thử nghĩ đi, mình làm bài toán thì sẽ tính ra ngay*

thôi mà!”. Trường Khai Minh Trí ở quận 7 thành phố Hồ Chí Minh, hàng tháng người tổ chức vận hành trường phải bù lỗ rất nhiều.

Tất cả những việc làm trong cuộc đời này đều rơi vào danh vọng lợi dưỡng. Cho nên khi chúng ta làm, họ tưởng rằng chúng ta cũng đang mong cầu lợi dưỡng gì đó. Họ nói: *“Ông này ông đang giả bộ, đang tìm cầu cái gì đó”*. Trước đây người ta không muốn tôi làm giáo dục, muốn tôi ở nhà niệm Phật vãng sanh. Đó là ma phá. Lúc đó chưa có trường lớp, chưa có những con người hi sinh phụng hiến. Bây giờ thì tôi ở nhà luôn càng tốt, họ không cần năn nỉ. Chúng ta phải hiểu, xem đó là lòng tốt hay sự đố kỵ. Sự đố kỵ đó do ma sai sự, ma không muốn cho chúng sanh được tốt. **“Đức trọng quý thân kinh”**. Người sống hiếu hạnh, làm việc chí công vô tư, không vì danh lợi thì ma rất kính sợ.

Hòa Thượng nói: **“Bạn không có sức định, trí tuệ của bạn không đủ, bạn không có năng lực để chuyển cảnh giới thì bạn nhất định bị cảnh giới chuyển. Bị cảnh giới xoay chuyển rồi thì tâm của bạn làm sao mà thanh tịnh được.”**

Người xưa nói rất hay: **“Biết nhiều việc thì phiền não nhiều, quen biết nhiều người thì thị phi càng nhiều, phải quấy tốt xấu càng nhiều. Phiền não nhiều thì tâm của bạn làm sao mà định lại được! Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì”**. Có người cho rằng vậy thì không làm gì nữa để đỡ phiền não. Như vậy là hiểu sai. **“Ít việc”** ở đây là ít những việc không có ích, càng ít càng tốt, chúng ta nên làm ít những việc không có ích. Một ngày chúng ta làm rất nhiều việc không có ích, hờ ra là đố kỵ, phiền não. Chúng ta phải làm những việc có ích cho cộng đồng, có ích cho quốc gia, xã hội, làm nhưng trong tâm không vương bận.

Người ta tiếp xúc với nhau một lúc là có thị phi. Có người sử dụng hai điện thoại để giao tiếp. Hòa Thượng nói: **“Không có ai gọi điện cho mình thì tốt, mình có thời gian để niệm Phật, có thời gian để tĩnh tâm”**. Nhiều người gọi điện hỏi thăm sức khỏe của tôi, tôi nói: **“Tôi khỏe hơn hôm qua!”**. Việc đó không cần quan tâm! Đã mang kiếp con người thì ai cũng phải trải qua **“sanh, lão, bệnh tử”**.

Học trò đến thăm Tổ Ân Quang, Ngài nói: **“Năm trước đã đến thăm rồi, năm nay đến thăm gì nữa! Sao không ở nhà niệm Phật?”**. Các Ngài tâm ở đạo. Làm thế nào để cứu giúp chúng sanh đau khổ? Làm thế nào để chính mình vượt thoát sanh tử? Đó mới là việc phải nghĩ! Lúc nào các Ngài cũng nghĩ đến chuyện **“tự hành, hóa tha”**. Phật dạy chúng ta **“y trí bất y thức”**, y theo trí tuệ mà làm việc, đừng y theo tình cảm mà làm việc.

Chân thật muốn có thành tựu thì tốt nhất bạn làm càng ít việc càng tốt. Bạn làm việc xong không lưu ở trong tâm, không thấy mình đã làm gì cả. Như vậy thì phiền não ít đi, không cần thiết phải quen biết nhiều người. Điện thoại của tôi chỉ lưu một vài số điện thoại cần thiết để triển khai những công việc cần làm.

Hòa Thượng nói: **“Không cần quen biết nhiều người, tốt nhất là không cần quen biết với họ để tránh thị phi. Chúng ta không cần biết những việc thừa. Tất cả mọi việc đều không hề biết, trong tâm của bạn bớt đi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì mới có tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh thì đời này bạn niệm Phật**

mới vãng sanh. Vãng sanh thì nhất định thành Phật không lui sụt. Tâm không thanh tịnh, trong lòng đầy chấp trước phiền não, xin nói với các vị, may mắn chỉ có được phước báu trời người. Phiền não nhiều thì lợi luôn xuống ba đường ác. Nhân tốt thì được phước báu trời người, nhân không tốt thì chỉ là tạo nghiệp. Thật là không đáng chút nào!”. Khi dịch câu này tôi hiểu tâm cảnh của Hòa Thượng nên tôi cảm thấy rất sợ hãi. Cuộc đời này đáng lẽ ra phải tự tại giải thoát thì ta lại để dính vào phiền não để bị đọa lạc thì không đáng chút nào!

Cho nên ở trong tất cả các cảnh giới, chúng ta phải giữ được tâm thanh tịnh. Đối ngoại thì không phan duyên, không đi tìm việc, bên trong không khởi tâm phiền não. Tôi hàng ngày làm rất nhiều việc, khởi tâm phải làm những việc nên làm để lợi ích người khác. Đó là từ tâm thanh tịnh lưu xuất ra, chứ không phải là cố gắng đi tìm cầu. Có những người không có năng lực nhưng cố gắng làm những việc quá sức để rồi rước lấy phiền não.

Mỗi ngày tôi viết một câu chia sẻ bí quyết Tịnh Độ mà Tổ Sư Đại Đức để lại cho chúng ta. Hôm qua tôi viết: ***“Thân chúng ta ngày ngày lễ Phật, Phật biết được. Miệng chúng ta ngày ngày xưng danh hiệu Phật, Phật nghe được. Tâm chúng ta nghĩ đến Phật, Phật biết rõ ràng. Chúng sinh nghĩ đến Phật, Phật nghĩ đến chúng sinh. Ba nghiệp chúng sanh tương ứng với Phật. Vậy thì ta và Phật không hề rời nhau”***. Đôi bên không rời nhau, cảm ứng đạo giao. Vậy thì chúng sanh là Phật, Phật là chúng sanh. Người dụng tâm như vậy thì vạn người vãng sanh không sót một người.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!